

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

LXXIII. Placita enim erat Deo anima illius: propter hoc properavit educere illum, de medio iniquitatum. Sap. c. 4. v. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

antrum p̄transiens Phœbus, misellamque Nympham à longè intuitus, sagittam de pharetrâ suâ in speluncam fuisset eiaculatus, radium scilicet clarissimæ lucis, quò excitata, & illustrata Nympha, tùm primùm cognovit, jacuisse se hætenus meros inter bufones, colubros, serpentes &c. quo stupore? quo terrore? quàm attonita? nemo satis edixerit. Eapropter conspecto præsentissimo interneccionis periculo, momento surgens, ex antro aufugit, & velut vulnerata cerva, ad venatoris gratiosissimi sese pedes abijciens, eidem quas potuit, ob exhibitum præservationis favorem, gratias rependit.

A fabulâ, ad seria convertamur! Phœbum, Divinum justitiæ Solem intelligo: Nympham, *pulcherrimam inter mulieres*, MARIAM interpretor. Hæc in hanc vitam, tanquàm in sylvam, densis undique peccatorum sentibus obscuram, per conceptionem ingressura, imminentibus jamjam originalis maculæ tenebris, involvi haud dubiè aliorum instar debuisset, nisi amore speciosissimæ hujus Nymphæ captus Unigenitus æterni

Patris Filius, eamque sibi Matrem in terris deligens, primo statim momento, in antrum claustrî materni, Annæ concipientis MARIAM, radium immisisset clarissimæ lucis, sive gratiæ præservantis: quo radio illustrata, vidit, in quanto fuerit periculo constituta, medios inter bufones, colubros, ac serpentes, id est, media inter peccatorum monstra, à serpente infernali, in Adamum, & ab hoc in omnes homines immissa: fuisset profectò & ipsa necessario inficienda, nisi talî modo, radio Divinæ gratiæ maturè illuminata, eo ipso conceptionis momento, fugam quasi arripuisset, ac ad pedes Divini Servatoris se abijciens, ob tam singularem exhibitam præservationem, infinitas eidem gratias rependisset.

§. 7. Anagramma.

Labe Carens, DEVM In
sInV aLe!

504

Regem Deum amata, ac pura, alito in sinu!

Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum

De Conceptâ Sacrâ Deiparâ.

CONCEPTUS LXXIII.

§. I. Scriptura.

505. PLACITA DEO ANIMA, sIne
Labe InIqVItatIs.

Sap. c. 4. v. 14. *Placita enim erat DEO anima illius, propter hoc properavit educere illum, de medio iniquitatum.*

Misera profectò publicè à S. Matre Ecclesiâ excommunicatorum fors! præterquam enim quòd gravibus plerumque immergi flagitijs, caput gerant iniquitatibus co-

opertum, & animam per omnia DEO displicentem: exclusus insuper talibus à Fidelium reliquorum consortio

Os: Orare: Vale: Communio: Mensa negatur.

Os, id est collocutio, de quâ expressè Joannes in *secundâ suâ Epist.* admonet: *Ne Ave ei dixeritis.* *Orare*, id est publica oratio: *Vale*, id est Salutatio: *Communio*, id est commercium temporale: *Mensa*, id est, cibus & potus communis. Veruntamen similem quasi ex

si excommunicationem secum mundo inferre quemlibet recens natum infantulum, omnî spe ad æternam Beatitudinem, Sanctorumque communionem præclusâ, nisi ad Sacrum Baptismatis lavacrum reconciliandus pertigerit, nemo est, qui nesciat. In collatione ergo S. Baptismi, prævio Crucis signo, severis adjurationibus Satan expellitur, per hæc verba: *Exi ab eo immunde spiritus! &c. recognosce sententiam tuam, & da honorem DEO viro, & vero: da honorem JESU CHRISTO, Filio ejus, & Spiritui Sancto, & recede ab hoc famulo DEI, &c.* sed quid? Ergo infans hic miserulus ab ipso etiam dæmone est obsessus? imò. quot autem illorum? aut si unus, cujus nominis? fortasè Legio? &c. Audite, & obstupefcite! Unicum adest peccatum originale: unica animulam possidet iniquitatis hæreditariæ labes, quæ sola tantum valet, ac si diabolis plena esset creatura, quæ præterea animam reddit DEO summè displicentem, gratiæque Divinæ participatione penitus indignam: ut ergo solvatur dicta excommunicatio, gratiæque obex amoveatur, *Ave* etiam ipsi à Sanctâ Matre Ecclesiâ dici possit, Baptizandus est infans; quia per hoc Sacramentum porta ad omnia reliqua referatur: Communio Sanctorum, æternæque gloriæ aditus denuò aperitur: *placita* tandem DEO anima infantis redditur, utpote ab omnî jam labe iniquitatis penitus abluta, & absoluta. His modò suppositis, quis dicere audeat, MARIAM, dignissimam Verbi incarnati Genitricem, hunc aliquandò spiritum malignum, originale scilicet peccatum, in animâ sustinuisse? tam improba certè, ac iniqua fors tangere MARIAM minimè poterat, quæ præ universis unica creaturis, oculis Altissimi accepta fuit: cui Angelus, DEI nuntius, non tantum *Ave* non denegat, sed *gratiâ* insuper plenam salutatur, ac si diceret: *Ave* sine peccato! *Ave* sine macula! *Ave* sine nævo, seu labe iniquitatis! *Ave placita* DEO anima; quia illum conceptura, pro-

genitura, lactatura, qui omnes nostras maculas pretiosissimo suo sanguine est diluturus! Hinc licet nos omnes in iniquitatibus fuerimus concepti, Davide nihilo meliores, qui de ipso testatur: *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis concepit me mater mea; properavit tamen Divina in Matrem futuram pietas, ac providentia, educere illam, præ omnibus alijs, de medio iniquitatum,* id est, in ipso primo Conceptionis instanti, illam solam, ex omnibus in iniquitate originali conceptis, misericordissimè præservavit. Dicere hic, jure optimo, MARIA poterat illud Psalms Regij: *In hoc cognovi, quoniam voluisti me; quoniam non gaudebit inimicus meus super me: me autem propter innocentiam suscepisti, & confirmasti me in conspectu tuo in æternum.* id est: In hoc demùm perspexi, quàm placita sit tibi anima mea: quo me amore, & affectu super omnes alias creaturas prosequaris; cum jam inde, non ab incunabulis tantum, sed à primo Conceptionis meæ articulo, protectionis tuæ umbone me tutatus fueris, Teque ipsum mei defensorem, adversus cacodæmones, hostes meos juratissimos ostenderis, ad adjuvandum me festinâris, sicque *properaveris educere animam meam de medio iniquitatum,* ut nulum sibi jus in me vendicare orcus poterit, aut minimam glorandi occasionem habuerit, quasi vel ullum in animam meam delictum irreperit, à quo me præviè eductam in gratiâ confirmasti, dignamque Filio tuo Matrem ab æterno destinasti. Quæ cum ita sint, ac *placitam* DEO animam, sine labe iniquitatis, sine dirâ excommunicationis originalis sententiâ, MARIAM hætenus perspexerimus: properemus in unum omnes, immaculata huic Virgini gratulandum *Ave* depromere: *properemus & nos educere illam de medio iniquitatum,* ore ac calamo, quibuscunq̃ purissimæ ejus Conceptionis hostibus viriliter resistendo, ut & ipsa, potentissimâ suâ interventione, *properet educere nos, de medio iniquitatum* mundi hujus immun-

Psal. 50.
v. 7.

Psal. 40.
v. 12. &
13.

mundi, ac placitus DEO animas nostras inducere in gaudia sempiterna.

§. 2. *Authoritas.*

506. S. NICEPHORVS, PVRA
DICENS.

Inhabitans enim in utero Sanctissimæ, incontaminatæ DEI Genitricis Virginis, & in animâ, & in corpore præmundatæ Spiritu. Epist. ad Leon. III. apud Baron. Tom. 9. Annal.

§. 3. *Ratio.*

507. Gratia gratificans, prævia ad
beatificationem.

Juxta Theologos: Omne beatificandum per meritum Christi, ex prædestinatione Divinâ, est gratificandum gratiâ gratum faciente, per idem meritum. Atqui Beatissima Virgo fuit summè beatificanda, ex ineffabili prædestinatione Divinâ, per meritum Christi, utpote quæ postmodum actu fuit exaltata super Choros Angelorum, ad Cælestia regna. Ergo ad tantam beatificationem præviè fuit gratificanda, per gratiam gratum facientem. Subsumo. Atqui implicat, ut quis dignè gratificetur ad summam beatificationem, nisi etiam habeat summam gratiam; quia gratia est ipsa ratio formalis gratificans. Ergo Beatissima Virgo, ad summam obtinendam beatificationem, debuit præviè habere summam gratiam. Sed si Beata Virgo semel contraxisset peccatum originale, eo ipso non habuisset summam gratiam. Ergo cum fuerit summè beatificanda, per meritum Christi, non potuit aliquandò contraxisse peccatum originale. Ultima Min. subsumpta prob. Ideò enim non habuisset summam gratiam, quia id, quod semel fuit sub odio, & indignatione Divinâ, nequit ampliùs esse summè gratum, eò quòd semper illud instans odij, ac indignationis præfens sit æternitati Divinæ. Atqui B. Virgo, contracto semel peccato

originali, fuisset aliquando sub odio, & indignatione Divinâ. Ergo non posset ampliùs habere summam gratiam; quia illud instans semper æternitati Divinæ præfens esset, ac consequenter nec posset pertingere ad summam beatificationem.

§. 4. *Historia.*

FORMVLA INITIALIS, è Cathedra Hispanis. 508.

EA est Hispanis Verbi Divini præconibus, ac facundissimis Sacrorum suggestuum Oratoribus consuetudo, summis per orbem laudibus celebranda, quòd priusquam ad populum verba facere Ecclesiastes incipiat, hanc devotam Concioni suæ præmittat formulam: *Laudetur immaculata Conceptio Beatissima Virginis!* Occasione porrò dictæ formulæ initialis, memorabile die quadam contigit prodigium, mox pluribus enarrandum: Vir etenim, non singulari tantum doctrinâ, sed & religiosissimæ conversationis studio celeberrimus, cum supradictæ piæ consuetudinis ipse esset tenacissimus, nec unquam Concionem inchoaret, nisi præmissâ eadem formulâ: intellexit fortè, alterum quendam Concionatorem, non tantum formulam hanc vilipendere, sed & sæpiùs contra immaculatam Virginis Conceptionem insolenter è pulpito detonare. Quid hic ageret zelosissimus MARIÆ cliens? accedit ipsemet Concionem, & quæ hætenus ab alijs intellecta displicuerant, proprijs jam auribus percipit: tamen injuriam Virgineæ Conceptioni illatam pro nunc dissimulandam ratus, domum revertitur. verum, cum iterum dies illuxisset, quo alterum illum concionari oportebat, maturè ad eandem Ecclesiam progreditur, ac donec Concionator adveniret, Cathedræ vicinus expectat. jamque constitutâ horâ Orator accesserat; cum ecce! pijsimus hic Sacerdos, pulpitum ascendenti (inspirante haud dubiè

biè Numine) nummum porrigit aureum: quem lubenter dono acceptum, ad cathedram ille defert, ibique ad finem usque Concionis, haud procul à pulpito collocat. Inchoatur interim Concio, intermissâ deuiò formulâ, alijs Hispanis Concionatoribus laudabiliter consuetâ. Sed ecce! dum ad supradicti nummi aurei orbem, sub mediâ Concione, oculos casu suos Orator convertit, videt, & admiratur, non sine miraculo, eidem pulcherrimè inscripta hæc eadem verba: *Laudetur immaculata Conceptio Beatissima Virginis.* quo miraculo plurimum obstupefactus, atq; opinionis suæ pertinaciam Divinitus confusam clarè admodum persentiscens, jam non difficulter respuit. *Anton. Chanutus l. 6. de Concept. Mirac. 9.*

§. 5. *Symbolum.*

DeIpara pVrè ConCepta,
nVbes Marina.

509.

Proveniat licet è salso nubecula Ponte;
Nil tamen hæc salis filia dulcis habet.
Sic licet ob maculam genitorum stirpe MARTA
Proveniat falsâ; nil nisi dulce sapit.
Ecce! nubecula parva quasi vestigium hominis,
ascendebat de mari. 3. Reg. c. 18. v. 44.

§. 6. *Antiquitas.*

ConIVGI omnes Vestes
DetraCtæ. 510.

Tanta erat Gualterij, Marchionis Grifeldensis, suos in domesticos durities, ac maximè in conjugem, quamvis innocentem, leonina sævities, ut in ejus fronte semper dixisses, pendere nebulas, in oculis micare ignes, in ore reboare tonitura, in manu percutere fulmina: hujus vulturis non unguis modò, sed minimùm pennæ Itridorem, uxor, ut timida columba reformidabat. eò autem barbara devenit mariti hujus erga pijsimam uxorem atrocitas, ut (nescio, quam ob causam, aut suspicionem) domo eam in perpetuum violenter proscripserit. nec satis illi fuerat, in exilium compellere infontem, nisi eam quoque gemmis, ac monilibus omnibus privatam, vestimentis insuper ad probrosam usque nuditatem, ignominiosè spoliaret, ut vel sic turpiter denudata, omnibus ludibrio foret, ac contemptui. Quam violenta hæc nuditas honestissimæ cæteroquin matronæ intulerit ignominiam, ac castam erubescenciam, nemo satis explicaverit, eam præsertim ob causam, quam sequentibus ad maritum verbis afflicta innuabat: *Nuda, inquit, è domo Patris egressa, nuda eodem revertar, nisi quòd indignum reor, ut hic uterus, in quo filij fuerunt, quos tu genuisti, populo nudus appareat.* Franciscus Petrarca, & alij.

Quòd si hoc unum magnoperè conqueri voluit pia sævissimi Marchionis conjux: an non meliorè jure conqueri etiamnum posset Virgo illa, quæ Mater ipsius extitit Numinis, quæ in utero suo Virginali, Filium DEI 9. Mensibus gestavit, & virgo peperit, si virginale illud corpus, anima illa sanctissima, unquam fuisset vestimentis gratiæ spoliata, ut sic nudata, risui, ac ludibrio dæmonum, vel ad momentum exposita fuisset.

Li 2

Cer-

Certè quis indignum non judicaverit, ut illa Mater, illa Spiritûs Sancti Sponsa, cujus in utero Filius requievit, quem DEUS ipse genuit, juxta illud: *Filius meus es tu, ego hodie genui te.* Psal. 2. v. 7. detractis justitiæ vestibus, nuda mundo appareat? cum ipsa de se potius testetur, ac dicat illud Isaïæ, c. 61. v. 9. *Gaudens gaudebo in Domino, & exultabit anima mea in DEO*

meo: quia induit me vestimentis salutis, & indumento justitiæ circumdedit me, &c.

§ 7. *Anagramma.*

Ave DeIpara absqVe Labe,
SoLe aMICta!

511.

Ave munda puri Agni Mater, Sole amicta!
Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS LXXIV.

§. I. *Scriptura.*

512.

DeIpara, SpeCVLVM
sIne Labe.

Sap. c. 7. v. 26. *Candor enim est lucis æternæ, & Speculum sine maculâ.*

Creaturas omnes, crystallina esse Specula, DEUM nobis præsentem sistentia, nemo facile dubitaverit; *Specula* sanè, in quibus aperta cernere licet celsissimæ Majestatis attributa: Potentiæ in creando, Sapientiæ in moderando, Providentiæ in gubernando, Bonitatis in ditando, Amoris in salvando, &c. verbo, *Specula* sunt creaturæ, in quibus

Rom. c. 1.
v. 20.

invisibilia DEI, per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur. Veruntamen ex omnibus hisce Speculis, unum esse, reliqua omnia in claritate, ac puritate longè excellens, clarè nos instruit Doctor Angelicus, dum ait:

Opusc. 16.
de 10. gradibus
amor. 6.
grad.

Fecit ergò summus artifex in ostentationem pleniorum artis suæ, speculum unum, clarissimo clarius, Seraphim tersius, & purius, & tantæ puritatis, ut purius intelligi non posset, nisi DEUS esset: personam scilicet gloriosissimæ Virginis. Noverat nimirum Scholarum ille Angelus, varia numerari *specula*: noverat Sacrà Scripturam *Speculum* esse, innuente id S. Jacobo,

ac dicente: *comparabitur viro consideranti vultum nativitatæ suæ, in Speculo:*

noverat & Angelos *speculum* esse, ut scribit Dionysius ex Areopago: *Angelus est imago DEI, manifestatio invisibilis lucis, Speculum purum, lucidissimum immaculatum:* Noverat & homines *speculum* esse, affirmante id, ad suos Corinthios, gentium Doctore: *Videmus nunc per speculum, in enigmate:*

noverat tandem, omnes creaturas, ut supra diximus, *specula* esse: Sed noverat etiam, magnam inter hæc omnia *specula* differentiam; aliqua enim sunt maculata actu, & potentiâ, quales sunt creaturæ terrestres, ipsis etiam hominibus non exceptis: aliqua, licet actu non sint maculata, saltem potentiâ, ut sunt Spiritus Angelici; quia etiam in Angelis reperit *pravitatem*: aliqua tandem nec actu, nec potentiâ maculata, quale *Speculum* purissimum primariò est Verbum æternum, cui ut Beatissima Virgo, tanquam futura Mater, perfectè assimilaretur, concepta fuit libera ab omni maculâ, sicque à creatione ex speciali privilegio formata, ut in illâ, tanquam purissimo *speculo sine labe*, appareret clarissimè *imago bonitatis Filij sui.* ut idcirco optimè illud Sapientis MARIÆ applicandum videatur, quando ait:

Vapor